

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKELY, LAUREN

Come again/ Lauren Blakely. - București : Midnight Books,
2025

ISBN 978-630-6546-27-5

821.111

Traducător: **Liliana Dănescu**
Redactor: **Andreea Corneanu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

COME AGAIN

Copyright © 2021 by Lauren Blakely
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

LAUREN BLAKELY

**COME
AGAIN**

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

Cel puțin, așa eram până când ea a pășit în mijlocul petrecerii și mi-a dat peste cap toate planurile mele perfecte.

Și nici măcar nu și-a confirmat prezența.

1

BĂIEȚII, PARIUL ȘI FATA

Nu mă dau în vânt după petreceri, dar îmi plac cele reușite.

Sunt mai degrabă un fin cunoscător al complexității umane, iar barurile sunt ca o scenă unde se desfășoară o piesă în trei acte, romantism, flirt și împerechere.

Dar, mai presus de toate, sunt arene ale *jocului*.

Balul mascat din această seară de la The Lucky Spot este exemplul perfect, iar din locul meu de la bar, îmi iau notițe în gând pentru propriile petreceri și evaluez potențialii invitați.

— Recunoaște. Ai vrea să devii proprietarul celui mai de succes bar din Manhattan.

Mă întorc spre vărul meu, întâlnindu-i privirea peste tejghea în timp ce toarnă o bere unui client.

— Da, Spencer, visez să fiu tu, răspund sec, apoi revin la studierea mulțimii.

Acesta este unul dintre multele localuri pe care Spencer le deține în Manhattan. În seara asta este *Get Lucky for a Cause*, un bal mascat modern organizat în scop caritabil.

— Normal.

În spatele barului, Spencer ține o sticlă de Patrón într-o mână și una de Macallan în cealaltă, arătându-mi-le pe rând.

— Este o întrebare-capcană? Îi arunc o privire tăioasă și dau din cap spre whiskey.

— Da, Easton. Era un test, să mă asigur că nu te-au furat extraterestrii, la cum ești îmbrăcat, spune el, turnând shotul. Cine naiba ești în seara asta?

Îmi trec o mână peste sacoul de smoching elegant, ridicând paharul care face parte din recuzită, la fel ca părul dat pe spate și zâmbetul bine studiat, esențial pentru a-mi duce rolul până la capăt.

— Hai, că nu e chiar așa de greu de ghicit.

Spencer ridică din umeri, iar lămâile prinse de tricoul lui se mișcă odată cu gestul.

— M-ai pierdut.

— Și tu, mai exact, ce ești? îl întreb, privind mai atent la masca galbenă și tricoul plin de citrice.

Spencer trece un deget peste cuvintele imprimare sub lămâi. *Când viața îți dă...*

— Sunt un joc de cuvinte, Easton.

În spatele meu, cineva își drege glasul:

— Ciudat. Aș fi pariat pe o mie de dolari că ești o ironie, comentează Nolan, apropiindu-se de noi, purtând ochelari tip Clark Kent și o cămașă albă, deschisă cât să i se vadă semnul cu Superman imprimat pe tricoul de dedesubt.

Prietenul meu cu ochelari mă măsoară din cap până-n picioare, analizându-mi ținuta – smoching, vestă, batistă albă în buzunarul de la piept, papion și o mască neagră.

— Ești cumva un bandit?

Îmi dau ochii peste cap.

— Poate ar trebui să te uiți mai atent la toată costumația înainte să-ți dai cu părerea, Nolan. Și port mască pentru că știu să citesc o invitație, spun sec. Ochelarii sunt o deghizare doar pentru Clark Kent.

— Da, iar a ta țipă Zorro. Ceea ce este extrem de util pentru un specimen hidos ca tine. Îmi aruncă

zâmbetul lui de *sunt-atât-de-drăguț-și-fermecător*. Pe trecerile mascate au fost inventate special pentru tipi ca tine, continuă el.

Spencer pune două pahare de shot pe bar.

— Hai să nu fim răi, Nolan. Nu toată lumea poate intra pe lista celor mai sexy creatori de emisiuni culinare de pe YouTube.

Intru și eu în horă:

— Da, nu are oricine parte de o astfel de onoare. Dacă mă gândesc mai bine, mă mir că nu porți mască nonstop, ca să-ți protejezi identitatea.

— Nu te-am văzut pe vreo listă a Peșitorilor Secreți, Easton, mi-o aruncă el.

Clatin din cap, scoțând un oftat teatral.

— Nu am nevoie să fiu pe o listă; eu sunt cel care face lista – cea cu invitați, cu toți cei care contează.

— Astea sunt scuze, comentează Nolan, făcând un gest teatral cu mâna, de parcă ar cântări ceva imaginar. Cât despre masca mea, am avut de ales între a o purta și a fi capabil să văd.

Nu înghit vrăjelile lui.

— Sau poate doar vrei ca doamnele să-ți admire fața de băiat frumușel.

Nolan își sprijină bărbia în palme.

— Când ai un atu de asemenea calibru, te folosești de el în orice conjunctură. Apoi își mută privirea spre mine. Dar, serios, cine ești tu, E? Un gangster?

Chiar trebuie să le explic pe silabe?

— Chinuiți-vă să ghiciți în continuare. O sută de dolari pentru primul care își dă seama.

Spencer chicotește în timp ce apucă sticla de tequila, verigheta lui sclipind în lumină.

— Eu zic că ești Bugsy Malone.

Zâmbesc în colțul gurii.

— Te apropii, cel puțin ca epocă.

Spencer îi toarnă un shot de tequila lui Nolan, iar eu îmi reiau misiunea.

Să observ mulțimea.

Din boxe curge un mix seducător de Leon Bridges și Sam Smith, muzica învăluind tot localul, iar eu savurez priveliștea, începând cu felul meu preferat.

O mare de femei.

Forme și sâni, buze roșii și pomeți înalți.

Îngeri și cowgirls, Văduve Negre și Femei Fantastice – chiar și două fete sexy costumate în zombi, cu fețele distruse și fuste scurte. Nu am crezut vreodată că zombii pot fi atrăgători, dar perechea aceea de gemene identice, bine dotate, reușește să facă din *mâncat de viu* o expresie surprinzător de ademenitoare.

Dar aici nu e vorba doar despre numărul mare de femei.

E... despre potențialul de flirt.

Doi bărbați costumați în Pokémoni se înfruntă într-un meci aprig de ping-pong împotriva a două fete Harajuku. Un doctor costumat ca pentru o epidemie de ciumă joacă blackjack cu un cowboy, într-o atmosferă surprinzător de prietenoasă. În camera din spate, un triton și o sirenă își dispută supremația la biliard.

Totul în jur este dovada vie că oamenii preferă să se întâlnească în viața reală, nu pe ecranele telefoanelor.

Am al naibii de multă dreptate. Fac un gest cu brațul spre marea de oameni lipsiți de orice fel de inhibiție din fața mea.

— Nu e oare cât se poate de evident că generația asta s-a săturat de aplicațiile de întâlniri?

Nolan își ridică paharul de tequila cu un gest de lehamite.

— Nu am avut niciodată nevoie de una.

— Pentru că egoul tău e prea mare ca să încapă într-o singură aplicație, intervine Spencer.

— Sau poate pentru că am nevoie de spațiu pentru a-mi exercita farmecul natural, zice Nolan.

— Sau poate, spun, sprijinindu-mi coatele pe tejgheaua din spate în timp ce studiez scena, oamenii tânjesc după întâlniri față în față.

Contactul vizual contează. Chimia este importantă. La naiba, locul ăsta este ca o capcană pentru sufletele dornice să se cunoască și de-asta afacerea mea merge ca pe roate.

Orașul este stridia mea plină de perle. Și, uneori, perlele au nevoie de un mic imbold ca să se găsească.

Inspirat de atmosfera electrizantă și de ideile pe care le pot dezvolta pornind de la acest tipar la următoarea mea serată, socotind chiar și muzica, scot telefonul din buzunarul interior al sacoului. Dictez rapid o notă vocală, păstrând detaliile pentru mai târziu.

— O bibliotecă și o masă de biliard. Poate o tematică *tradițională*, spun în microfonul telefonului.

Nolan izbucnește în râs și mă bate pe umăr.

— Amice, chiar ai dictat o notă de lucru într-o seară de sâmbătă? La balul mascat al lui Spencer? În scopuri *caritabile*?

M-a prins. Mormăi, frecându-mi maxilarul cu o mână în timp ce-mi bag telefonul în buzunar. Ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla, doar că dependența este mult mai puternică. Sunt prins în mrejele jobului pe care mi l-am creat singur, dar nu prea poți să-i spui muncă atunci când îți place ceea ce faci.

Și când este și o formă de penitență.

— Easton, știi care este pedeapsa.

Spencer oftează teatral, dar ochii lui verzi sclipesc malițios.

Îi fac semn să-i dea drumul cu provocarea, pregătit să-mi primesc pedeapsa ca un bărbat. Nu va fi prima oară – odată dependent de muncă, întotdeauna dependent de muncă.

– Hai cu provocarea, spun.

Spencer își mângâie bărbia cu un aer gânditor și se uită peste sala plină ochi.

– Am să-ți aleg cea mai grea țintă de cucerit.

El și vărul meu se sfătuiesc, apoi Spencer se ridică și își îndreaptă umerii, arătând spre bărulețul din colț, unde nevasta lui servește un șir lung de vrăjitoare, pisici și supereroine.

– Studiile spun că cea mai greu de impresionat este tot timpul cea mai independentă femeie dintre toate – cea care vine însoțită de o gașcă de prietene.

Privirea îmi alunecă prin încăpere până când se oprește pe...

O flapperiță¹.

„Bună seara, păpușă.”

O femeie incredibil de sexy se sprijină cu un șold de bar. O rochie de cocktail argintie i se oprește deasupra genunchilor, materialul îmbrățișându-i formele și sânii. Un portțigaret lung îi atârnă delicat între degete. Părul blond platinat îi atinge bărbia într-un bob elegant, iar buzele ei roșii, pline, lucesc ispititor. O mască aurie, împodobită cu pene, îi acoperă nasul și ochii, ascunzându-i mare parte din chip, în timp ce discută cu un înger în dreapta ei și cu un diavol în stânga. Un zâmbet prietenos îi curbează buzele în timp ce vorbește.

– Bună, nebunii ani '20, murmur eu.

¹ Împrumut adaptat din englezescul „flapper”, folosit în perioada interbelică, mai ales în presă și literatură cu sensul original: o tânără emancipată, cochetă, nonconformistă, care fuma și dansa jazz. Termenul apărea adesea în contexte ironice sau ușor critice, dar și cu o anumită admirație (n. tr.).

Nolan mă înghiontește.

– Încearcă să o cucerești pe Daisy a ta... dar pun pariu că n-ai nicio șansă.

„Nu-mi poți ghici costumul, dar pe al ei l-ai nimerit din prima?”

Însă am lucruri mai importante de făcut decât să le fac viața și mai grea prietenilor mei.

Am o eroină de roman de întâlnit și de onorat un pariu.

– Consider-o deja cucerită, spun eu cu încrederea în sine a unei mașini McLaren care știe cât e de impresionantă.

Spencer chicotește și trântește o bancnotă de o sută de dolari pe bar.

– Pe o sută că Daisy Buchanan nu-ți va spune nici cât e ceasul, darămite să te sărute.

– O nimica toată. Pot să încep să-i cheltui de pe acum.

Las paharul de recuzită pe tejghea și dispar, lăsându-i în urmă pe băieți.

DAISY E O NESUFERITĂ

Mă strecor prin mulțime până spre magnetul pentru priviri în argintiu, rochia cu paiete îmbrățișându-i trupul în cel mai atrăgător mod cu putință.

„Stilul mulat.”

Pe măsură ce înaintez, mă gândesc la posibile replici cu care să încep o conversație cu o femeie ca ea, suficient de îndrăzneță cât să se costumeze într-un stil ce evocă prohibiția, dar și destul de isteță cât să poarte o mască care-i acoperă aproape întreaga față. Nu are o mască simplă pentru ochi, iar opțiunea ei adaugă o notă de mister.

Asta va fi intrarea mea – ceva legat de misterul unei femei care pare desprinsă din paginile unui roman.

Când ajung la frumusețea blondă, ea se desprinde de prietenele ei și se postează în fața mea, sfidătoare. Îi întâlnesc privirea căpruie și deschid gura să spun ceva.

Dar ea este mai rapidă.

– Niciodată nu mi-a plăcut Jay Gatsby.

Și uite cum doamna mută prima.

Și are dreptate.

Îmi trec un deget pe reverul smochingului croit după modelul purtat de Leo pe marele ecran, în *Gatsby*.

– Ești prima care ghicește în cine m-am costumat.

Ea ridică ușor din umeri.

– Nu este chiar atât de greu.

– Nu? Prietenii mei au zis toți că sunt „gangster”.

Mă scanează din cap până-n picioare, de parcă nu-i vine să creadă că cineva *nu* s-a prins în ce sunt costumat.

– Nu te învârti printre oamenii potriviți, dacă nici măcar nu-și pot da seama cine ești.

– Exact asta le-am spus și eu. Dar *tu* cum ți-ai dat seama?

– Pentru că, la fel ca Gatsby, te străduiești mult prea mult, spune ea, punctând fiecare cuvânt cu buzele roșii și lucioase, aruncându-mi provocarea ca și cum abia ar aștepta să intru în jocul ei.

Și îmi place.

Îmi sprijin cotul de masă.

– Ei bine, Daisy, spun pe un ton complice, uitându-mă la costumul ei, se pare că suntem un cuplu de toată frumusețea.

Ea își ridică bărbia, părul mișcându-i-se perfect odată cu gestul. Oare ce culoare are părul ei natural de sub peruca blondă? O fi lung sau scurt? Ondulat sau drept?

– Pentru a mia oară, nu sunt Daisy, insistă ea.

Îmi arcuiesc o sprânceană, deși ea n-are cum s-o vadă sub masca mea.

– Te-au întrebat o mie de oameni?

– Este o hiperbolă, spune ea sec.

– Bine, bine. Dacă nu ești Daisy... atunci trebuie să fii...

Fac o pauză și o sorb din priviri, fără nicio jenă, oprindu-mă asupra obiectului elegant și negru dintre degetele ei.

– O fată cu țigări?

– Nu.

– O flapperiță celebră? Ce zici de Betty Boop?